

[Justitsministeren]

melse med bemyndigelsesbestemmelsen alene en høringsforskrift for justitssekretæren henholdsvis dommeren. Cirkulæret indeholder i øvrigt en række indskrænkninger i pligten til at indhente en erklæring fra vedkommende politimester.

Efter besættelsens ophør ophævedes den del af de ved lov nr. 240 af 30. maj 1941 gennemførte ændringer, for hvilke forudsætningerne var bortfaldet. Den endelige ophævelse skete ved lov nr. 258 af 1. juni 1945 og omfattede ikke ændringerne i retsplejelovens § 41.

Justitsministeriet finder på den nævnte baggrund ikke grundlag for at søge retsplejelovens § 41, stk. 2 og 4, ophævet, men justitsministeriet vil på den givne anledning over for de berørte myndigheder og organisationer tage spørgsmålet om eventuel modernisering af forskrifterne i det nævnte cirkulære op til overvejelse.

Justitsministeriet finder – også af principielle grunde – ikke at kunne udtale sig om de konkrete sager, som er omtalt i begrundelsen til spørgsmålet, men henleder opmærksomheden på, at retsplejelovens § 41, stk. 6 og 7, indeholder regler om klage over afgørelser vedørende meddelelse af udskrifter.

Spm. nr. 963

Til *ministeren for offentlige arbejder* (18/6 80) af:

Kurt Hansen (VS):

»Vil ministeren tage afstand fra DSB-ledelsens bestræbelser på at bemane de tre nye intercityfærger på Store Bælt med tjenestemænd og kontraktansat personale i stedet for at beholde det nuværende overenskomstansatte personale fra Sømændenes Forbund?«

Begrundelse

Med planerne om at udskifte det overenskomstansatte personale fra Sømændenes Forbund med tjenestemandsansat og kontraktansat personale viser det offentlige sig igen som en behård arbejdsgiver af værste slags. Får DSB-ledelsen held i sine bestræbelser, betyder det i realiteten, at de tilbageværende søfolk på jernbanefærgerne får status af løsarbejdere. Tilmed vil der følge en klækkelig

lønnedgang på ca. 600 kr. pr. måned for denne personalegruppe.

Samtidig med disse forringelser for medlemmerne af Sømændenes Forbund forsøger DSB-ledelsen at splitte forbundets medlemmer. Dette sker ved, at søfolk på individuel basis tilbydes en kontraktansættelse, der giver dem tjenestemændenes pligter (f.eks. til ikke at strejke) og de overenskomstansattes rettigheder. Og skal der fyres folk, står de kontraktansatte forrest. Søfolkene skal, hvis de siger ja til kontraktansættelsen, desuden overflyttes til Jernbanearbejdernes Forbund.

VS opfatter DSB-ledelsens politik som et bevidst forsøg på at svække Sømændenes Forbund og medlemmernes kamp for bedre løn- og arbejdsforhold.

Besvarelse (3/7 80):

Ministeren for offentlige arbejder (Risgaard Knudsen):

Beslutningen om bemanning af de 6 færger udelukkende med tjenestemænd vil ikke medføre afskedigelse af varigt beskæftigede overenskomstansatte matroser, men alene betyde en ændring af, på hvilke færger de skal være beskæftiget.

Overenskomstansatte matroser vil således fremover dels blive beskæftiget på supplementsfærger, dels som afløsning på de fuldtidssejlende færger.

Til det i den skriftlige begrundelse for spørgsmålet anførte om ansættelse af matroser på kontraktvilkår, herunder om overflytning til Jernbanearbejdernes Forbund, kan oplyses, at der kun eksisterer 2 former for matrosansættelse, nemlig ansættelse som tjenestemand, herunder tjenestemand på prøve, for hvem forhandlingsretten udøves af Dansk Jernbaneforbund, samt ansættelse i henhold til overenskomst mellem generaldirektoratet for DSB og Sømændenes Forbund i Danmark.

Det kan i den forbindelse tilføjes, at DSB ved overenskomstfornyelsen den 1. april 1979 indgik aftale med Sømændenes Forbund om et ændret ansættelsesforhold for matroser, som hidtil har været løst ansat på timeløn. Efter denne aftale ansættes matroserne som pro rata-lønnede, hvilket betyder, at de får en fastere tilknytning til DSB.

Den ændrede bemanning af færgerne ændrer ikke på dette ansættelsesforhold.